

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/89/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313215173
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4313215173.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovovej, v právnej veci navrhovateľov: 1/ H. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., U. Y. XX, 2/ T. M. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., U. Y. XX, zastúpený navrhovateľkou v 1. rade, proti mužovi, ktorého otcovstvo má byť určené: B., zast. JUDr. Viktorom Mišíkom, advokátom, so sídlom Bratislava, Zámocká 1, o učenie otcovstva a úpravu výkonu práv a povinností rodičov k dieťaťu a určenie výživného k plnoletému dieťaťu, o odvolaní muža, ktorého otcovstvo má byť určené, proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 3. septembra 2018, č. k. 16C/196/2013-424, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie odporcu proti výrokom rozsudku súdu prvej inštancie o neurčení výživného (III.), o zamietnutí návrhu vo zvyšnej časti určenia výživného (V.) a o zastavení konania (VI.) o d m i e t a .

II. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, v ostatných výrokoch (I., II., IV, VII.), p o t v r d z u j e .

III. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že B. S. Z., nar. XX. XX. XXXX (ďalej len „odporca“), je otcom T. M. N., nar. XX. XX. XXXX (ďalej len „navrhovateľ v 2. rade, navrhovateľ, „dieťa“) z matky H. N., nar. XX. XX. XXXX (ďalej len „navrhovateľka, matka“), zapísaného v rodnom liste, vystavenom dňa XX. XX. XXXX, v knihe narodení matričného úradu O. R., vo zväzku XX, ročník XXXX, na strane XXX, pod poradovým číslom XXX (výrok I.). Odporcovi uložil povinnosť prispievať na výživu navrhovateľa v 2. rade sumou 200 eur mesačne počnúc dňom 06. 08. 2013 do 12. 09. 2017 (výrok II.) a od 13. 09. 2017 výživné neurčil (výrok III.). Zameškané výživné na navrhovateľa v 2. rade za obdobie od 06. 08. 2013 do 12. 09. 2017 v sume 9687,74 eura zaviazal zaplatiť odporcu k rukám navrhovateľa v 2. rade do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.). Návrh vo zvyšnej časti, týkajúcej sa určenia výživného zamietol (výrok V.) a konanie v časti zverenia, zastupovania a spravovania majetku, ako aj úpravy styku zastavil (výrok VI.). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok VII.).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že konanie vo veci sa začalo na návrh navrhovateľky v 1. rade ako matky, ktorým sa domáhala určenia otcovstva a úpravy práv a povinností rodičov k vtedy maloletému navrhovateľovi v 2. rade. Žiadala určiť, že otcom maloletého je odporca, dieťa zveriť do jej osobnej starostlivosti s tým, že ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok, otcovi uložiť povinnosť prispievať na výživu dieťaťa počnúc dňom podania návrhu sumou vo výške 1000 eur mesačne, a to titulom bežného výživného vo výške 500 eur mesačne a titulom tvorby úspor vo výške 500 eur mesačne na osobitný účet dieťaťa vinkulovaný na dosiahnutie plnoletosti, ktorý by bola povinná zriadiť do 10 dní od právoplatnosti

rozsudku. V priebehu konania navrhovateľ v 2. rade dosiahol plnoletosť a vyjadril súhlas, že chce v konaní pokračovať na strane navrhovateľky v 1. rade, určiť otcovstvo a výživné. S ohľadom na túto skutočnosť navrhovateľka v 1. rade zobrala návrh v časti zverenia, zastupovania, spravovania majetku dieťaťa, ako i úpravy styku späť, z ktorého dôvodu postupujúc podľa § 29 ods. 1 - 3 zák. č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len CMP) v tejto časti konanie zastavil. Ďalej preto konal o návrhu na určenie otcovstva a o vyživovacej povinnosti k navrhovateľovi v 2. rade.

3. Svoje rozhodnutie v časti určenia otcovstva právne oprel o § 94 ods. 1 a 2 zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len Zákon o rodine). Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že navrhovateľka v 1. rade s odporcom súložili v čase, od ktorého neprešlo do narodenia navrhovateľa v 2. rade menej ako 180 a viac ako 300 dní, pričom otcovstvo odporcu nevyklučujú závažné okolnosti. V tejto súvislosti argumentoval, že v rozhodnom období navrhovateľka v 1. rade s odporcom spolu žili, resp. sa stretávali a to aj po preložení odporcu do O. a mali intímny styk, pričom navrhovateľka v 1. rade dňa 14.07.1998 porodila dieťa T. M. N., ktorý v rodnom liste otca uvedeného nemal. Tento vzťah mal preukázaný svedeckými výpoveďami rodičov navrhovateľky, ako aj svedka L.. S., bývalého kolegu navrhovateľky a odporcu, a zápiskami navrhovateľky v minidiári za r. 1996 a 1998. Zohľadnil aj skutočnosť, že navrhovateľia neodďaľovali vykonanie testov DNA, k znalcovi sa dostavili a poskytli biologický materiál za účelom vykonania testov, ako i to, že odporca hradil s navrhovateľkou dohodnuté výživné na dieťa vo výške 80 eur mesačne, aj keď nepravidelne, a tiež bol dieťa navštíviť v roku 1999. Odporca tak svojím konaním potvrdil styk s navrhovateľkou v rozhodnom období, pričom v konaní nepredložil žiaden dôkaz spochybňujúci jeho otcovstvo, resp. vyvracajúci fakt, že by mohol byť otcom, s ohľadom aj na to, že má už tri plnoleté deti pochádzajúce z jeho rozvedeného manželstva. Poukázal na to, že uznesením zo dňa 27. 05. 2014 nariadil znalecké dokazovanie z odboru genetika, odvetvie - analýza DNA a ustanovil znalca W. F. S. T., Y. na základe analýzy DNA zistiť, či odporca je otcom v tom čase maloletého navrhovateľa v 2. rade. Keďže sa jednalo o návrh na vykonanie dôkazu medzi členskými štátmi EÚ požiadal dožiadaný súd vo T. republike o spoluprácu podľa nariadenia Rady (ES) č. 1206/2001 z 28. mája 2001 o spolupráci medzi súdmi členských štátov pri vykonávaní dôkazov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len nariadenie), riadiac sa jeho článkami 1, 2, 10, 11, 13, 14 a 16 a podaním zo dňa 12. 01. 2017 mu bolo oznámené, že odporca sa odmietol dostaviť na vykonanie úkonu. Argumentoval, že v zmysle medzinárodnej spolupráce realizovanej podľa citovaného nariadenia nemohol akýmkoľvek spôsobom donútiť účastníka konania, aby sa podrobil znaleckému úkonu, inak by vážne zasiahol do suverenity iného štátu, a teda zväžil inú formu dokazovania a prihliadol na odmietnutie znaleckého úkonu odporcom, hodnotiac ho vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi. Požiadal tiež dožiadaný súd o zistenie majetkových, zárobkových a osobných pomerov odporcu, pričom odporca po odvolaní sa na čl. 14 ods. 1 cit. nariadenia odmietol byť vypočutý. Akcentoval, že odporca sa odmietol dostaviť na vykonanie testu DNA napriek tomu, že ho sám navrhol. Naproti tomu odporca cestou právneho zástupcu na pojednávaní prezentoval napadnutie kontradiktórnosti pred dožiadaným súdom po cca 20 mesiacoch, nevyvetlil dôvody namietania znaleckého úkonu, keď namietal len to, že nebol vypočutý pred tým, ako bol ustanovený francúzsky znalec. To vyhodnotil ako snahu o oddialenie rozhodnutia bez relevantného argumentu (osoba znalca iným spôsobom spochybnená nebola), a preto nevyhovel tomuto návrhu. Prihliadol pritom na to, že rozpor kontradiktórnosti konania francúzsky právny zástupca odporcu avizoval už pred 20 mesiacmi, avšak žiadne kroky nevykonával a v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky, doručením odpovede zo strany dožiadaného súdu, bolo dožiadanie vykonané (a to i napriek tomu, že nebolo predložené na tlačive v zmysle nariadenia). Podotkol, že spôsob vykonania dožiadania francúzskym súdom slovenský súd neovplyvní a nemôže doň zasahovať. Mal za to, že ak odporca nebol spokojný s výberom znalca francúzskym súdom nič mu nebránilo podrobiť sa znaleckému úkonu u iného znalca, prípadne dať si vypracovať súkromný znalecký posudok, pričom mal zabezpečené všetky podklady, pretože matka a dieťa sa na znaleckom úkone zúčastnili, teda vzorky sa nachádzali u znalca ustanoveného slovenským súdom, a znalec pri vypracovaní posudku čakal len na doručenie vzoriek od odporcu. Vyzdvihol, že odporca od roku 2013, kedy mu bol doručený návrh, žiadnym spôsobom nespochybnil súlož s navrhovateľkou v rozhodnom období, a nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci závažné okolnosti vylučujúce jeho otcovstvo. Návrhu v časti určenia otcovstva odporcu k navrhovateľovi v 2. rade preto vyhovel.

4. V súvislosti s uplatneným nárokom na výživné sa riadil ust. § 62 ods. 1 - 3, 5, § 63 ods. 1, 3, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 Zákona o rodine a s ohľadom na nadobudnutie plnoletosti navrhovateľa v 2. rade, jeho schopnosti sám sa živiť a čiastočného späťvzatia návrhu určil odporcovi povinnosť platiť výživné za obdobie od podania návrhu t. j. od 06. 08. 2013 až do vykonania maturitnej

skúšky navrhovateľom v 2. rade dňa 12. 09. 2017, t. j. za obdobie, kedy nebol schopný sám sa živiť. Od 13. 09. 2017 výživné neurčil, keďže mal za preukázané, že navrhovateľ nadobudol schopnosť sám sa živiť. Vychádzal z majetkových pomerov rodičov a odôvodnených potrieb navrhovateľa v 2. rade v čase jeho štúdia na strednej škole, za ktoré obdobie bolo určené výživné. Konštatoval, že navrhovateľ v 2. rade v rozhodnom čase bol študentom Z. O., býval na školskom internáte, kde platil úhradu za stravné v sume 58 eur mesačne, ubytovanie 18 eur mesačne, do technického fondu 10 eur (mesačne 0,83 eura), matka mu poskytovala vreckové 100 eur mesačne (25 eur týždenne), a ďalšie jeho náklady boli na stravu cez víkend cca 100 eur mesačne, oblečenie, drogériu a iné 80 eur mesačne, členský poplatok na futbal 15 eur mesačne, kopačky 200 eur/rok, takže spolu jeho výdavky boli mesačne cca 388,83 eura. Prihliadol aj na navrhovateľkou predložené výpisy z účtu, z ktorých ustálil odôvodnené výdavky na navrhovateľa v roku 2016 a 2017, ktoré i podrobne popísal. Ďalej zistil, že navrhovatelia žili v prenajatom byte v obci C., za ktorý bol stanovený predpis platieb dňa 01. 03. 2013 vo výške 150,80 eura, pozostávajúci z nájomného, vodného, stočného a odberu el. energie pre spoločné priestory, okrem toho výdavky na domácnosť predstavovali platby za plyn, elektriku, internet, ako i skylink vo výške 9,50 eura, resp. 10,50 eur. Navrhovateľka podľa potvrdení o príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti, v roku 2012 mala úhrn príjmov vo výške 15526,68 eura, z toho čiastkový základ dane vo výške 13470,05 eura; v roku 2013 vo výške 15794,43 eura, z toho čiastkový základ dane vo výške 13678,29 eura; za rok 2014 vo výške 19200,30 eura, z toho čiastkový základ dane vo výške 16627,72 eura; za rok 2015 vo výške 19538,70 eura, z toho čiastkový základ dane vo výške 16920,83 eura u zamestnávateľa I. L. E. F. Z. mzdového listu za rok 2016, jej priemerný mesačný príjem činil 1561,54 eura, za rok 2017 mala priemerný mesačný príjem 1774,29 eura a za rok 2018 (január - máj), priemerný mesačný príjem 2089,01 eura. Inú vyživovaciu povinnosť navrhovateľka nemala. Na strane otca zistil, že je starobný dôchodca, kardiologický pacient, rozvedený, bez vyživovacej povinnosti, ktorý pri uplatnení čl. 14 ods. 1 Nariadenia rady ES č. 1206/2001 na výzvu súdu žiadne zárobkové, majetkové, či osobné pomery nepreukázal. Preto s odkazom na § 63 ods. 1 Zákona o rodine na tento stav aplikoval ustanovenie zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime v spojení s opatrením upravujúcim výšku životného minima, z ktorého vyplývalo, že od 1. júla 2013 bolo životné minimum 198,09 eura, a teda 20-násobok predstavoval sumu 3961,80 eura. Išlo o domnienku mesačného príjmu, ktorú nepoužil v plnom rozsahu, dôvodiac, že odporca je starobný dôchodca, ktorý si svoj príjem nevie žiadnym spôsobom zvýšiť, je odkázaný len na tento príjem, avšak prihliadol na uvedenú sumu ako strop majetkových pomerov otca. Poukázal tiež na to, že v rokoch 1997 - 1998 odporca sa dobrovoľne zaviazal hradiť mesačné výživné vo výške 80 eur na jeden až dvojročné dieťa, čo zodpovedalo v tom čase jeho majetkovým a zárobkovým pomerom a tiež odôvodneným potrebám dieťaťa. Prihliadol aj na zvyšovanie životnej úrovne a na rast výdavkov, ako aj odôvodnené potreby dieťaťa, ktoré v rozhodnom období, t.j. počas stredoškolského obdobia, v minimálnom rozsahu predstavovali sumu 400 eur mesačne, tieto v plnom rozsahu hradila navrhovateľka, preto zaviazal odporcu na úhradu ich polovice v rozsahu 200 eur mesačne za obdobie od 06. 08. 2013 do 12. 09. 2017 majúci za to, že takto určenú sumu je v schopnostiach a možnostiach odporcu uhrádzať bez ohrozenia jeho výživy. V tejto súvislosti dodal, že francúzsky dôchodok patrí z členských krajín P. k mierne nadpriemerným, že celkové zdanenie penzií je nižšie než mzdy, v dôsledku čoho T. s priemernou mzdou tak mal v roku 2011 penziu vo výške 60,4 % čistého príjmu pred odchodom do dôchodku, odkazujúc na dostupný zdroj - <https://www.finance.sk/spravy/finance/XXXXX-dochodkovy-system-vo-francuzsku>. Dodal, že pokiaľ odporca pôsobil ako stavebný dozor pred nástupom do dôchodku, teda bol vysoký predpoklad, že jeho príjem bol vyšší ako príjem matky, v dôsledku čoho aj výška starobného dôchodku zodpovedala tomu, aby sa podieľal na výžive dieťaťa sumou 200 eur bez ohrozenia svojej výživy. Pri takto určenom výživnom konštatoval, že odporca mal za obdobie od 06. 08. 2013 do 12. 09. 2017 uhradiť na výživnom spolu sumu 9847,74 eura (august 2013 167,74 eura /200 eur : 31dní x 26 dní/ + 200 eur x 48 mesiacov - 4 mesiace roku 2013, 12 mesiacov v roku 2014, 12 mesiacov v roku 2015, 12 mesiacov v roku 2016, 8 mesiacov v roku 2017/ + september 2017 v sume 80 eur/200 eur : 30 dní x 12 dní/), avšak uhradil len 160 eur a to dňa 23. 03. 2014 sumu 80 eur a 8. 11. 2015 sumu 80 eur. Úhrady vykonané pred podaním návrhu nezapočítal na zročné výživné, preto mu uložil povinnosť zaplatiť zročné výživné vo výške 9687,74 eura (9847,74 eura - 160 eur) a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že lehotu splatnosti stanovil v zmysle CSP, prihliadnuc na to, že odporca o inú lehotu splatnosti nežiadal, a žiadnym spôsobom nezdokladoval svoje majetkové pomery. Pokiaľ navrhovateľka v návrhu žiadala určiť výživné vo výške 1000 eur, z toho bežné výživné vo výške 500 eur mesačne k jej rukám a na tvorbu úspor 500 eur mesačne na osobitný účet navrhovateľa vinkulovaný na dosiahnutie jeho plnoletosti, argumentoval, že v priebehu konania nadobudol navrhovateľ plnoletosť, pričom ustanovenie § 63 ods. 3 Zákona o rodine naznačuje, že tvorba úspor je možná len u maloletého dieťaťa, keďže povinný rodič poskytuje prostriedky priamo plnoletému dieťaťu, resp. na jeho

účet, preto zamietol návrh matky v časti určenia výživného na tvorbu úspor, naviac keď úhradou zročného výživného bude navrhovateľovi nahradená tvorba úspor. Rovnako zamietol návrh na určenie výživného nad sumu 200 eur s poukazom, že výdavky na navrhovateľa v priemere predstavovali sumu cca 400 eur, v čase určovania výživného u navrhovateľa sa nevyžadovalo vykonávanie osobnej starostlivosti zo strany navrhovateľky, preto rodičia sa mohli podieľať v rovnakom rozsahu na úhrade jeho hmotných výdavkov.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania dôvodiac, že pri určení otcovstva a určení výživného, resp. určení rodičovských práv a povinností CMP neustanovuje inak a nevzhladol výnimku na priznanie náhrady trov konania, ktorá ani účastníkmi prezentovaná nebola.

6. Proti tomuto rozsudku podal odporca odvolanie, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Dôvodil, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci. Vyzdvihol, že pri uplatnení tretej domnienky určenia otcovstva uvedenej v § 94 ods. 2 Zákona o rodine súd, a to aj bez aktivity účastníkov konania, vykonáva dôkazy pre objektívne ustálenie skutkového stavu primárne na skutočnosť, či medzi matkou a domnelým otcom v dobe rozhodujúcej pre narodenie dieťaťa bola vykonávaná súlož a či jeho otcovstvo nevyklučujú závažné okolnosti. Citoval ust. § 210 CSP a podporne rozhodnutie Ústavného súdu ČR I.ÚS 987/07, podľa ktorých v konaní o určenie otcovstva je súd oprávnený vynucovať od žalovaného muža splnenie povinnosti podrobiť sa lekárskeho vyšetreniu a ustanoviť sa k znalcovi prostredníctvom poriadkových pokút či predvedenia a v prípade, že sa odmieta podrobiť testu DNA, odberu krvi a krvnej skúške je súd povinný dôvodnosť jeho odmietania preskúmať. Opierajúc sa o princíp kontradiktórnosti sporového konania mal za to, že s ohľadom na to, že je kardiologickým pacientom, zdravotný stav mu znemožňuje cestovať a odmieta uznať otcovstvo, resp. vykonanie súlož v rozhodnom období, je jeho požiadavka najprv vypočúť navrhovateľov a seba a až následne ustanoviť francúzskeho znalca na test DNA, logická a opodstatnená. Vytkol, že súd prihliadol pri vydaní rozsudku výhradne na tvrdenia predložené navrhovateľmi a že pri predmete dožiadania vo Francúzsku, o ktoré požiadal slovenský súd, absentovalo jeho vypočutie k nimi uvádzaným skutočnostiam. Argumentoval, že súd prvej inštancie v rozpore so svojou povinnosťou vlastnou činnosťou objektívne zistiť skutkový stav vydal predbežný rozsudok bez preukázania potvrdenia 3. domnienky uvedenej v § 94 ods. 2 Zákona o rodine (vykonanie súlož v rozhodnom období), vykonával a prihliadol len na dôkazy a vyjadrenia navrhovateľov, porušil princíp kontradiktórnosti konania, kedy pri dožiadaní francúzskeho súdu mu neumožnil výpoveď, ale žiadal výlučne len o vykonanie testu DNA a nepreskúmal dôvody jeho odmietnutia vykonania testu DNA. Tiež namietal, že prvoinštančný súd sa nevysporiadal v odôvodnení rozsudku s rozpormi vo výpovediach svedkov a navrhovateľky, keď jej matka tvrdila, že spolu žili v období rokov 1995-96 a otec navrhovateľky tvrdil, že to bolo asi v období rokov 1996-97, pričom ich výpovede sú bez právnej relevancie, pretože sa nevyjadrujú k rozhodnému obdobiu. Zastal názor, že jediným a rozhodným dôkazným prostriedkom pre objektívne určenie otcovstva a následných povinností je test DNA, ktorý v konaní vykonaný nebol. V súlade s §63 CMP navrhol, aby odvolací súd vykonával doplnenie dokazovania a to dožiadanim jeho vyjadrenia za účasti navrhovateľov vo Francúzsku a následným testom DNA, pretože len tento dôkazný prostriedok môže jedine a bez pochybností rozhodnúť o určení otcovstva.

7. K odvolaniu odporcu sa vyjadrila písomným podaním, navrhovateľka v 1. rade, v ktorom uviedla, že odvolanie odporcu považuje za nedôvodné, preto žiadala rozsudok v napadnutých častiach potvrdiť. Podľa jej názoru nebola porušená kontradiktórnosť konania, pretože odporca bol v konaní zastúpený advokátom, teda mal možnosť sa v konaní vyjadriť a navrhovať dôkazy. Odporca navrhol vykonanie jediného dôkazu, testu DNA, ktorému sa ale odmietol podrobiť, odvolávajúc sa na jeho nepriaznivý zdravotný stav a neskôr na absenciu jeho výpovede pred súdom. Takéto konanie odporcu označila za účelové a majúce za cieľ oddialiť rozhodnutie vo veci samej, ktorým odporca sťažuje postup súdu v konaní.

8. K odvolaniu odporcu sa vyjadril i navrhovateľ v 2. rade, ktorý vo svojom písomnom vyjadrení sa v plnom rozsahu stotožnil s vyjadrením navrhovateľky k odvolaniu.

9. Odporca vo svojej replike zotrval na právnej argumentácii uvedenej vo svojom odvolaní. Opätovne zvýraznil, že konanie prvoinštančného súdu pri nariadení testu DNA považuje za nezákonné, preto na odmietnutie vykonania testu DNA nemalo byť prihladené a súd mal zisťovať dôvody nepodrobenia sa testu DNA, čo neučinil. V súlade s princípom kontradiktórnosti mal pristúpiť najprv k jeho výsluchu ako domnelého otca a až následne nariadiť test DNA resp. pred vykonaním testu DNA umožniť mu vyjadriť sa ku skutočnostiam tvrdenými matkou a dieťaťom. Zopakoval, že bez vykonania doplnenia dokazovania je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný a jeho odôvodnenie nie je dostatočne presvedčivé z dôvodu nepreukázania potvrdenia 3. domnienky uvedenej v § 94 ods. 2 Zákona o rodine, vykonania a prihladenia len na dôkazy a vyjadrenia navrhovateľov, porušenia princípu kontradiktórnosti konania, kedy pri dožiadaní francúzskeho súdu nebola mu umožnená výpoveď, ale bol nariadený výlučne len test DNA, pre nepreskúmanie jeho dôvodov odmietnutia vykonania testu DNA a pre nevysporiadanie sa s rozpormi vo výpovediach navrhovateľky a jej otca vo vzťahu k obdobiu ich spolužitia. Uzavrel, že jediným a rozhodným dôkazným prostriedkom pre objektívne určenie otcovstva a následných povinností je test DNA, ktorý v konaní vykonaný nebol.

10. Navrhovatelia k replike otca zaslali súdu prvej inštancie svoje dupliky obsahovo totožné s podanými vyjadreniami k odvolaniu odporcu.

11. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len CSP) viazaný rozsahom odvolania (§ 65 CMP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), prejednal odvolanie odporcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

12. V predmetnom konaní sa navrhovateľka návrhom v čase jeho podania domáhala určenia otcovstva odporcu k vtedy maloletému navrhovateľovi, žiadala ho zveriť do jej osobnej starostlivosti s tým, že ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok, ďalej žiadala obmedziť výkon rodičovských práv a povinností odporcu vo vzťahu k zastupovaniu a spravovaniu majetku navrhovateľa a uložiť povinnosť odporcovi prispievať na výživu navrhovateľa, počnúc dňom podania návrhu vo výške 1000 eur mesačne a to na bežné výživné 500 eur mesačne k rukám navrhovateľky a na tvorbu úspor 500 eur mesačne na osobitný účet navrhovateľa vinkulovaný na dosiahnutie plnoletosti, ktorý by bola povinná zriadiť navrhovateľka do 10 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoj návrh odôvodnila tvrdením, že od roku 1994 bola zamestnaná v Z. ako administratívna pracovníčka, kde začiatkom roka 1995 začal pracovať aj odporca, s ktorým sa spriatelila, toto priateľstvo prerástlo v intímny vzťah, ktorý trval od jari 1995 do decembra 1997 a bol na pracovisku, medzi priateľmi a v okruhu jej rodiny verejne známy. V mesiaci október 1997 otehotnela, čo oznámila odporcovi, ktorý jej navrhol prerušenie tehotenstva, s čím nesúhlasila. Dňa 14. 07. 1998 sa jej narodil syn, navrhovateľ v 2. rade, v čase jeho narodenia sa odporca zdržiaval pracovne v T. preto mu narodenie dieťaťa oznámila telefonicky. Odporca o dieťa neprejavuje žiadny záujem, nenavštevuje ho, okrem jedného razu, keď na jej naliehanie ich prišiel navštíviť v lete 1999 a po vzájomnej dohode prispieva na dieťa nepravidelne sumou 80 eur mesačne. Zdôraznila, že v čase rozhodnom pre počatie dieťaťa udržiavala intímny styk len s odporcom, preto iba on môže byť otcom dieťaťa. V priebehu konania navrhovateľ dosiahol plnoletosť a prehlásil, že chce vystupovať v konaní na strane matky. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že odporca je otcom navrhovateľa T. M. N. z matky, navrhovateľky v 1. rade (výrok I.), odporcovi uložil povinnosť prispievať na výživu navrhovateľa sumou 200 eur mesačne odo dňa 06. 08. 2013 do 12. 09. 2017 (výrok II.) a od 13. 09. 2017 výživné neurčil (výrok III.). Zameškané výživné za obdobie od 06. 08. 2013 do 12. 09. 2017 v sume 9687,74 eura zaviazal odporcu zaplatiť k rukám navrhovateľa do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.) a návrh vo zvyšnej časti týkajúcej sa určenia výživného zamietol (výrok V.). Konanie v časti zverenia, zastupovania a spravovania majetku, ako aj úpravy styku zastavil (výrok VI.) a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok VII.). Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca v celom rozsahu, žiadal ho zmeniť (bez bližšej konkretizácie akým spôsobom) alebo zrušiť a vrátiť vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

13. Konanie vo veciach rodičovstva, do taxatívneho výpočtu ktorých patrí i konanie o určenie otcovstva, upravuje Civilný mimosporový poriadok vo svojej druhej časti, prvá hlava, štvrtý diel, § 104 - 110. Na

konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 2 ods. 1 CMP).

14. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

15. Judikatúra je ustálená v názore, že oprávnenie na podanie odvolania nemá účastník konania bez ďalšieho. Z povahy odvolania ako riadneho opravného prostriedku totiž vyplýva, že odvolanie môže podať len ten účastník, ktorému nebolo rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu vyhovené, prípadne ktorému bola rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jeho právach. Rozhodujúci je pritom výrok rozhodnutia, pretože existenciu novej ujmy možno hodnotiť len z procesného hľadiska. Pri tomto hodnotení sa neprihliada na subjektívne presvedčenie účastníka konania, ale na objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím súdu mu bola spôsobená určitá ujma, dopadajúca na jeho pomery. Subjektívne procesné oprávnenie na podanie odvolania tak nemá účastník konania, v neprospech ktorého rozhodnutie súdu nevyznelo a ktorý ním nebol dotknutý na svojich právach.

16. Odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b/ CSP).

17. V danom prípade, pokiaľ odporca napadol rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch, ktorým výživné od 13.09.2017 nebolo určené, návrh vo zvyšnej časti určenia výživného bol zamietnutý a konanie v časti zverenia, zastupovania, spravovania majetku a úpravy styku vo vzťahu k navrhovateľovi bolo zastavené (výroky III., V. a VI.), odvolací súd majúci na zreteli i skutočnosť, že navrhovateľ dňa 14.07.2016 dovŕšil plnoletosť, dospel k záveru, že v týchto výrokových častiach bolo odvolanie podané neoprávnenou osobou. Odporcovi totiž týmito výrokmi nebola spôsobená žiadna ujma ani nebol dotknutý na svojich právach, keď rozhodnutie nevyznelo v jeho neprospech, preto odvolací súd podľa § 386 písm. b/ CSP jeho odvolanie odmietol.

18. Predmetom odvolacieho prieskumu tak bol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcich častiach, ktorými bolo určené otcovstvo odporcu voči navrhovateľovi (výrok I.), určená jeho vyživovacia povinnosť (výrok II.), povinnosť zaplatiť zameškané výživné (výrok IV.) a na ne nadväzujúci výrok o náhrade trov konania.

19. V súvislosti s odvolacími dôvodmi tvrdenými odporcom, odvolací súd úvodom dáva do pozornosti nasledujúce súdnu praxou ustálené závery. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP je daný, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

20. Odporcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e), je daný, ak súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V tomto prípade ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

21. Odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP s ohľadom na to, že súd buď

vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP.

22. Ostatný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, nemožno vnímať ako reálnu vadu rozhodnutia v zmysle chybného procesného postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu. Právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Ak odvolateľ v odvolaní vymedzí odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/ až h/ CSP právo na uvedenie prípadných novôt je podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov, čo znamená, že v odvolaní musí preukázať, že ich nemohol doteraz použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad nesplní, odvolací súd nebude môcť na novoty prihliadať.

23. Podľa § 84 zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len Zák. o rodine) otcovstvo sa určuje na základe domniek otcovstva ustanovených v tomto zákone súhlasným vyhlásením rodičov alebo rozhodnutím súdu.

24. Ak nedošlo k určeniu otcovstva súhlasným vyhlásením rodičov, môže dieťa, matka alebo muž, ktorý tvrdí, že je otcom, navrhnúť, aby otcovstvo určil súd (§ 94 ods. 1 Zák. o rodine).

25. Podľa § 94 ods. 2 Zák. o rodine za otca sa považuje muž, ktorý s matkou dieťaťa súložil v čase, od ktorého neprešlo do narodenia dieťaťa menej ako stoosemdesiat a viac ako tristo dní, ak jeho otcovstvo nevyučujú závažné okolnosti.

26. Posledne citované ustanovenie Zák. o rodine určuje otcovstvo dieťaťa pomocou tzv. vyvrátiteľnej domnienky. Predpokladom jej existencie je súlož medzi matkou dieťaťa a mužom, ktorého otcovstvo má byť určené a jej vykonanie v čase medzi 180-tým a 300-tým dňom pred narodením dieťaťa. Pre domnienku otcovstva je príznačné, že platí dovtedy, kým nie sú preukázané také závažné skutočnosti, ktoré označeného muža z otcovstva vylučujú. Z hľadiska dokazovania zásadne platí, že skutočnosti ustanovené v zákone domnienkami netreba dokazovať. U nich sú predmetom dokazovania len tie skutočnosti, ktoré tvoria predpoklad na ich použitie.

27. V prípade domnienky otcovstva podľa § 94 ods. 2 Zák. o rodine to znamená, že je potrebné najskôr dokazovať existenciu súložu medzi matkou dieťaťa a označeným mužom v rozhodnom čase ako základného predpokladu na použitie tejto domnienky. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť v tomto smere je na strane matky. Ak skutočnosti, ktoré tvoria predpoklad pre použitie domnienky otcovstva sú dané, môže byť jej obsah vyvrátený len dôkazom opaku, t. j. že označený muž nemôže byť otcom dieťaťa, pretože ho z otcovstva vylučujú závažné okolnosti. Musí ísť teda o dôkaz, ktorý dokazuje úplne spoľahlivo (nezvratne, bez najmenších pochybností), že tvrdenie navrhovateľa o otcovstve označeného muža je nepravdivé. Za takýto dôkaz možno považovať (okrem iných) aj ten, ktorý je spôsobilý preukázať, čo treba zdôrazniť, spôsobom nevzbudzujúcim žiadnu pochybnosť, že označený muž nemohol v čase súložu matku dieťaťa oplodniť, pričom ho zaťažuje v tomto smere povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť.

28. V preskúmvanej veci vo svetle zhora uvedených teoreticko-právnych záverov súd prvej inštancie i postupoval, vo veci vykonal v dostatočnom rozsahu dokazovanie pre správne zistenie skutkového stavu a vec i správne posúdil po právnej stránke. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené presvedčivo, zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívnych práv všetkých účastníkov. Napadnutému rozhodnutiu nemožno vytknúť ani

nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rovnako tak odvolací súd nezistil, že by bol daný niektorý z odporcom tvrdených odvolacích dôvodov. Nakoľko odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v preskúmaných častiach, využíjúc postup podľa § 387 ods. 2 CSP sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia, ktoré si osvojil, a preto na ne v ďalšom poukazuje.

29. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že odporca v odvolaní napáda správnosť skutkového záveru prvoinštančného súdu spočívajúceho v tom, že v čase rozhodnom pre počatie dieťaťa súložil s navrhovateľkou, pričom sa nevysporiadal s rozporom vo výpovediach jej rodičov. Obsah spisu podáva, že navrhovateľka od začiatku konania tvrdila, že s odporcom mali intímny vzťah od jari 1995 do decembra 1997, k oplodňujúcej súložii došlo v októbri 1997 a že otehotnenie oznámila odporcovi telefonicky, ktorý sa v čase narodenia dieťaťa nachádzal v T. V tomto smere nedošlo počas celého konania k žiadnym rozporom v jej tvrdeniach. Pravdivosť tvrdenia navrhovateľky o jej blízkom citovom a intímnom vzťahu k odporcovi v rozhodnom období potvrdili i výpovede svedkov, pričom s ohľadom na už uplynulú dobu nemožno dôvodne očakávať od nich úplnú časovú presnosť ohľadne obdobia existencie tohto vzťahu. Aj obsah diára navrhovateľky z roku 1996, ktorého súčasťou boli i zápisy navrhovateľky z roku 1997 potvrdzujú, že navrhovateľka bola s odporcom v dňoch 10. - 12.10.1997 v meste A. (O.), kde v tej dobe odporca pôsobil a v dňoch 17. - 19.10.1997 vo T.. V tejto súvislosti je tiež významné, že odporca po dohode s navrhovateľkou na dieťa, i keď nepravidelne, prispieval sumou 80 eur mesačne a bol ho i v roku 1999 navštíviť. Treba tiež zdôrazniť, že odporca v priebehu konania ani tvrdenia navrhovateľky ohľadne ich vzťahu nespochybňoval, keď požadoval za účelom jeho právnej istoty vo veci nariadiť znalecké dokazovanie, ktoré by jednoznačne potvrdilo alebo vyvrátilo jeho otcovstvo a súlož s navrhovateľkou v rozhodnom období popieral až vo svojom odvolaní. Nemožno tak súdu prvej inštancie vytkáť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú, resp. ktoré ani inak nevyšli najavo alebo že by pominuli rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané. Námitka odporcu, že v konaní nebola preukázaná jeho súlož s navrhovateľkou v čase rozhodnom pre počatie navrhovateľa, preto neobstoí. Skutkový záver, z ktorého súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal, má tak oporu vo vykonanom dokazovaní. Z uvedeného skutkového zistenia prvoinštančný súd následne vyvodil i správny právny záver, že bol naplnený základný predpoklad domnienky otcovstva uvedený v § 94 ods. 2 Zák. o rodine. Za danej situácie, keď predpoklad pre použitie domnienky otcovstva bol daný, mohol odporca jej obsah vyvrátiť len dôkazom, že ho z otcovstva vylučujú závažné okolnosti. S úplnou istotou tak mohol učiniť vykonaním súdom nariadeného znaleckého dokazovania metódou analýzy DNA, pretože podľa súčasného stavu vedy je skúška analýzou DNA dôkazom spôsobilým vyvrátiť domnienku otcovstva svedčiacu odporcovi. Ak sa však odporca bez vážneho dôvodu, za ktorý nemožno považovať jeho požiadavku, aby pred francúzskym súdom boli najprv vypočutí navrhovateľa a on a až následne ustanovený francúzsky znalec na test DNA, odmietol porobiť takémuto dôkazu, neunesol na ňom ležiace dôkazné bremeno, spočívajúce v preukázaní závažných okolností vylučujúcich jeho otcovstvo k navrhovateľovi. Právnym dôsledkom neunesenia dôkazného bremena na vyvrátenie domnienky otcovstva zo strany odporcu je, že podľa § 94 ods. 2 Zák. o rodine mu svedčí domnienka otcovstva, pretože súložil v čase rozhodnom pre počatie dieťaťa s jeho matkou. Správne preto súd prvej inštancie vyhovel návrhu navrhovateľov a určil, že odporca je otcom navrhovateľa.

30. Následne súd prvej inštancie riadiac sa ust. § 62, § 63, § 75 a § 78 Zák. o rodine správne určil odporcovi povinnosť platiť výživné za obdobie od podania návrhu do dňa 12.09.2017, t. j. za dobu, kedy preukázateľne navrhovateľ nebol schopný sám sa živiť. I podľa názoru odvolacieho súdu prvoinštančným súdom stanovená výška výživného zodpovedá s ohľadom na skutkové zistenia, odôvodneným potrebám navrhovateľa, ako i schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom rodičov v uvedenom období. V tomto smere si odvolací súd osvojil v plnom rozsahu dôvody predkladané súdom prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku, ktoré preto opakovať duplicitne nebude a na ne len v podrobnostiach odkazuje, keďže ich považuje za vyčerpávajúce. Toto konštatovanie dopadá i na rozhodnutie v časti zročné (zameškaného) výživného, ktorého výšku súd prvej inštancie správne ustálil, za súčasného zohľadnenia preukázaných úhrad výživného odporcom po začatí konania, a tiež jeho splatnosť.

31. V súvislosti s odporcom tvrdeným porušením princípu kontradiktórnosti konania odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahly výklad k aplikácii nariadenia Rady (ES) č. 1206/2001 z 28. mája 2001 o spolupráci medzi súdmi členských štátov pri vykonávaní dôkazov v občianskych a obchodných veciach a podrobne vysvetlil svoj postup pri vykonávaní dokazovania a to aj prostredníctvom dožiadaní cestou francúzskeho súdu. Odporca namietal, že pri predmete dožiadania vo T. o ktoré požiadal slovenský súd, absentovalo dožiadanie o jeho vypočutie ku skutočnostiam tvrdenými navrhovateľmi pred nariadením znaleckého dokazovania. V tomto smere odvolací súd zvyrazňuje, že návrh v predmetnej veci bol dňa 18. 09. 2013 odporcovi doručený zároveň s výzvou na vyjadrenie sa k nemu, pričom odporca splnomocnil na svoje zastupovanie v konaní advokáta. Dňa 23. 10. 2013 odporca doručil súdu prvej inštancie vyjadrenie, v ktorom žiadal nariadenie znaleckého dokazovania a poverenie znalca z odboru súdne lekárstvo za účelom určenia otcovstva, so sídlom v N. s tým, že sa mu podrobí. Na pojednávaní konanom vo veci dňa 14. 04. 2014 právny zástupca odporcu opakovane navrhol nariadiť znalecké dokazovanie znalcom z odboru genetiky a navrhol súdu, s ohľadom na zhoršený zdravotný stav odporcu, aby o zabezpečenie genetického materiálu požiadal miestne príslušný súd vo T. republike. V nadväznosti na to súd prvej inštancie uznesením zo dňa 27. 05. 2014 č. k. 16C/196/2013-78 nariadil znalecké dokazovanie z odboru genetika, odvetvie - analýza DNA a za znalca ustanovil W. F. S. T., Y., ktorému uložil úlohy smerujúce k zisteniu, či otcovstvo odporcu k navrhovateľovi v 2. rade je vylúčené. Následne súd prvej inštancie realizoval dožiadanie, cestou miestne príslušného francúzskeho súdu pre P. o vykonanie dôkazu odobratím genetického materiálu od odporcu, ktorý sa však podľa čl. 4 nariadenia, odmietol dostaviť na vykonanie úkonu. Súd prvej inštancie tiež požiadal dožiadateľný súd o zistenie majetkových, zárobkových a osobných pomerov odporcu, pričom mu bolo oznámené, že v súlade s pravidlami francúzskeho občianskeho súdneho poriadku bol odporca vypočutý dôstojníkom súdnej polície a po odvolaní sa na čl. 14 ods. 1 nariadenia odmietol byť vypočutý. Následne súd prvej inštancie vo veci vytýčil termín pojednávania na deň 03. 09. 2018, ktorého sa odporca bez ospravedlnenia nezúčastnil, preto súd prvej inštancie vec prejednal podľa § 180 CSP v jeho neprítomnosti. V rámci predvolania na pojednávanie boli účastníci konania vyzvaní, aby v lehote 30 dní od doručenia predvolania predložili listinné dôkazy, na čo odporca nereagoval. Nemožno tak prisvedčiť odporcovi, že bol naplnený odvolací dôvod podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, kedy by mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, v preskúvaných častiach, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v intenciách § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže zákon v tomto smere neustanovuje inak.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).